

ANÀLISI

Carles Ribera

El cost d'unes primàries

Si ets el secretari general d'un partit diguem-ne convencional, no deu ser pas gaire agradable que arribi un senyor que ni tan sols forma part de l'executiva d'aquesta formació i t'informi que no seràs el cap de llista a les pròximes eleccions. Per això es pot entendre que Joan Ridaó tingui la mosca al nas des de fa algunes setmanes, víctima d'un atac de perplexitat que s'afegeix, també cal dir-ho, a una autoestima desbordada, alimentada, a més, des de diversos fronts que veuen en la polèmica una altra oportunitat per desestabilitzar un partit que fa mesos, per no dir anys, que va fent tentines d'una manera preocupant i lamentablement autodestructiva.

Ningú amb dos dits de front dubta, a hores d'ara, que el diputat Ridaó és un dels caps més ben moblats que tenen els republicans en les seves files. Tampoc discuteix gaire gent que és un excel·lent parlamentari, ans al contrari. Encara més, bona part dels militants tenen Ridaó en tan bona consideració que segurament estarien contents de conèixer-lo personalment o, com a mínim, de veure'l de prop i escoltar-lo mentre fa una visita al territori.

Tots aquests mèrits de Joan Ridaó no els hauria de discutir ningú. Però un polític tan preclar ben segur que també és conscient que a banda de ser valorat per les seves capacitats, en aquest món un líder és jutjat pels seus resultats. I, en aquest sentit, es fa difícil separar el polític brillant del secretari general d'una formació que ha entrat en una espiral de davallada profundíssima. Un declivi que s'explica, fonamentalment, per errors estratègics més propis que no pas aliens. Ri-

Oriol Junqueras i Joan Ridaó, flanquejant Joan Puigcercós, en una imatge d'arxiu ■ ORIOL DURAN

daó no pot dir "Oh, és que jo era a Madrid fent feina". És aquesta crisi interna la que, precisament, ha abocat Esquerra a fer un salt endavant, amb una executiva qüestionada i en situació d'interinitat que ha deixat virtualment la direcció política en mans del grup encapçalat per Oriol Junqueras. Encara ha de passar tots els tràmits reglamentaris per assumir la direcció, però aquest nou equip sembla il·lusionat i ben considerat per intentar fer reflotar la nau.

Junqueras i el seu equip han decidit, sense dret reglamentari a fer-ho, però amb tota la legitimitat que els aporta el consens tàcit intern, assenyalar l'escriptor Alfred Bosch com l'escollit per intentar mantenir la presència republicana al Congrés. Ridaó s'hi resisteix. Ri-

daó té tot el dret a no voler renunciar-hi. Ridaó té fins i tot una mica de raó si considera una humiliació que li proposin anar de número dos a la candidatura. La qüestió és, però, si convé a Esquerra haver de passar per unes primàries per escollir un cap de llista que té molts números per ni tan sols obtenir l'acta de diputat. Si convé a Esquerra, i si convé al mateix Ridaó. Es fa difícil pensar que els independentistes podran tornar a suportar una altra disputa fratricida de portes obertes, que és el que promet ser un hipotètic enfrontament de primàries. Per més democràcia interna que pugui evidenciar la fórmula, per més obertura participativa i per més bla-bla-bla, "a ningú no se li escapa", com diria Joan Puigcercós

(president del partit a l'ombra, allargada), que en aquesta disputa hi ha el risc de tornar a fer emergir famílies, rancúnies i venjances que actualment estan en una maceració biliosa en una seu del carrer de Calàbria

De les primàries, en sortirà un guanyador; una altra cosa és que hi hagi cap guany

amb tots els despatxos en situació de provisionalitat.

D'unes primàries, la imatge d'Esquerra difícilment podrà sortir-ne enfortida. L'electorat ja ha demostrat que ha perdut la paciència amb un partit que

posa sistemàticament a prova la capacitat de sorpresa dels seus soferts parroquians.

En aquest escenari, totes les parts implicades han de valorar si les seves aspiracions respectives beneficien el conjunt. Caldrà veure si són capaços de mesurar els efectes que podria tenir un nou combat que posi en evidència nous personalismes, incipients corrents crítics o línies oficials amb dificultats de cohesió. Junqueras i Ridaó tenen a les mans decidir si Esquerra ha de continuar sent el partit la història del qual s'explica resseguint el rastre dels cadàvers polítics que va deixant pel camí. L'un, valorant si cal tallar un coll més sense buscar una solució menys dolorosa; l'altre, decidint si una retirada a temps no el deixaria amb un as de futur a la màniga, i valorant si paga la pena exposar-se a una defenestració assegut a l'ampit.

Entre fer-ho senzill i fer-ho complicat, sembla que triomfarà la segona opció. Així doncs, si els que ho poden fer decideixen no aturar-ho, el mes de setembre entrant, com a primer plat d'una tardor política calenta en general, Esquerra organitzarà unes primàries. Una altra disputa intestina. Una més. En vista d'això, resulta inevitable recordar les paraules pronunciades pel mític Pirros, rei de l'Epir, després de la batalla que va guanyar contra els romans a costa de perdre-hi bous i esquelles: "Una altra victòria com aquesta i hauré de tornar sol a casa". De les primàries, en sortirà un guanyador; una altra cosa és que hi hagi cap guany. Esquerra afronta la bugada sense valorar si té prou fons d'armari per perdre un altre llençol, si no és el joc de llit sencer.

Tura entra en el debat del futur del PSC creant un nou corrent

Redacció
BARCELONA

Per Sumar Canviar. Aquesta és la marca del nou corrent que ha creat l'exconsellera Montserrat Tura amb vista al congrés del PSC del desembre i que es vol que serveixi per renovar la direcció i definir les estratègies del partit

per recuperar l'espai perdut. Tura entra, d'aquesta manera, en el debat pre-congressual, pel qual ja hi ha diversos grups constituïts, com ara Des de Baix o Més PSC.

Per Sumar Canviar ha creat una plana web amb adhesions de persones com ara els exdiputats Toni Comín i Àlex Masllo-

rens i en què s'afirma que comparteixen moltes propostes fetes per altres plataformes. Tura, però, va més enllà i per ara ja ha llançat dues idees de debat. Una és el sistema de finançament. Si la gran aposta de CiU és el pacte fiscal, l'exconsellera advoca per un model de finançament federal basat en

l'igual finançament per càpita, la igualtat de competències de les comunitats, la creació de mecanismes de solidaritat perquè un esforç fiscal similar doni dret a serveis similars i l'ampliació dels percentatges dels impostos que recapti i paga Catalunya.

L'altra és l'aposta per reformar la Constitució

Tura, la cara visible de Per Sumar Canviar ■ O. DURAN

espanyola de manera que es reconegui el caràcter de nació de Catalunya i perquè el Senat es converteixi en una "veritable cambra territorial". Tura sempre s'ha destacat pel fet d'estar a l'ala més catalanista del PSC, i fa una aposta perquè es reconegui la plena cooficialitat del català a l'Estat espanyol i perquè s'articuli jurídicament el dret d'autodeterminació.

Com altres corrents socialistes, aquest aposta per un grup parlamentari propi a Madrid i proposa primàries per triar tots els caps de llista. ■